

РЕШЕНИЕ

№ 1760

гр. София, 14.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 15.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **8168** по описа за **2012** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Зам.-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, чрез процесуален представител юрк. Б.А., срещу решение от 15.06.2012 г., постановено по н.а.х.д.№ 22169/2011 г. от СРС, НК – 20-ти състав. С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление № Р-10-933/25.08.2011 год., издадено от зам.-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, с което на ЗК [фирма] за нарушение на чл.317, ал.3, във вр. ал.1от Кодекса за застраховането /КЗ/ е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лв.

В жалбата се поддържа, че оспореното решение е неправилно и необосновано. Твърди се , че изводите на районния съд относно допуснати процесуални нарушения са необосновани и в противоречие с материалния закон.

Ответникът чрез упълномощения процесуален представител адв.Дъбов оспорва касационната жалба като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за основателност на жалбата.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена е от лице, легитимирано

да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Въззивната инстанция е отменила наказателното постановление на процесуално основание ,без да изложи мотиви за съответствието му с материалния закон.

На първо място първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при съставянето на Акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ и при издаването на НП са допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в нарушение на чл.34, ал.1 и чл.52, ал.2 от ЗАНН. Тези изводи на въззивната инстанция са неправилни.

За приложението на давностния срок за съставяне АУАН по чл.34, ал.1 ЗАНН от съществено значение е датата на откриване на нарушителя. Районният съд е приел, че с получаването в КФН на справка от касатора на 06.12.2010 г. се установяват както нарушението, така и нарушителя. Този извод не може да бъде споделен С получаването по електронен път на справка в КФН все още не може да се установи дали има извършено административно нарушение. С писмо, изх.№ 10-07-118/28.12.2010 г. е изискано представянето на всички застрахователни полици, сключени от дружеството за периода 23.12.2010 г. – 27.12.2010 г. Заверени копия от изисканите полици са представени в КФН на 03.01.2011 г. При прегледа на представените в КФН документи е установено, че датата върху застрахователна полица № 05-5-1I01038416J е преправена. С оглед установяването на истинската дата на сключване застрахователния договор е изискана от К. Н. – страна по посочената полица, да представи копие от същата. Едва след представянето на изисканите документи от физическото лице-страна по застрахователния договор, административният орган е имал възможност да установи, че е извършено нарушение и кой е нарушителя. Следователно датата на откриване на нарушението, респ.нарушителя, е 25.02.2011 г.,от когато започва да тече тримесечният срок по чл.34, ал.1 ЗАНН, а не както е приел районния съд 06.12.2010 г. АУАН е издаден на 17.03.2011 г., т.е. в рамките на законоустановения за това тримесечен срок.

На следващо място въззивната инстанция е приела, че е нарушена разпоредбата на чл.52, ал.2 ЗАНН. Очевидно съдът е имал предвид чл.52, ал.4 от същия закон, поне в тази насока за правните му изводи, които са в смисъл, че административнонаказващият орган не е изложил мотиви защо приема за неоснователни направените от дружеството възражения по чл.44, ал.1 ЗАНН. Този извод е незаконосъобразен. В НП изрично е отбелязано, че административнонаказващият орган се е запознал с направените възражения и че приема същите за неоснователни. С това той е изпълнил задължението си по чл.52, ал.4 ЗАНН. Законът не вменява в задължение на административнонаказващия орган да излага по-подробни мотиви защо приема или не възраженията за неоснователни.

Настоящата инстанция установи, че АУАН и НП са издадени от компетентен орган в предписаните от закона форма и съдържание. В административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

При издаването на Наказателното постановление административно наказващия орган е допуснал нарушение на материалния закон, като е приел, че застрахователят е нарушил нормата на чл. 317, ал.3 във вр. ал. 1 КЗ. Настоящата инстанция намира, че при описаната фактическа обстановка, подвеждането на казуса към тази норма е

неправилно. Нарушеното административно задължение не е фиксирано в нея. Тя има отношение не към административното задължение, а към санкцията, определена за него. В НП е посочено, че застрахователят е представил справка за сключените застрахователни договори съгласно чл. 294, ал. 4 КЗ, в която се е съдържала невярна информация. Именно в чл. 294, ал. 1 във вр. с ал. 4 КЗ е предвидено, че всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите в Република България посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Комисията за финансов надзор ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. Следователно, само субект на задълженията по чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ може да бъде санкциониран със санкциите по чл. 317, ал. 1 и ал. 3 от КЗ. Съгласно чл. 8, ал. 1, т. 2 от КЗ такъв субект е само застраховател от друга държава членка на ЕС при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги, какъвто не е ЗК [фирма]. Ако волята на законодателя е била да вмени и на местните юридически лица - застрахователи по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ, задълженията по чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ, то тогава в редакцията на ал. 1 от тази норма би следвало да отсъства изразът „посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги“, който води до ограничаване кръга на задължените субекти. След като ЗК [фирма] не е в кръга на лицата по чл. 8, ал. 1, т. 2 от КЗ, то не е и сред задължените субекти по чл. 294, ал. 1 и ал. 4 КЗ. Следователно, незаконосъобразно е ангажирана административно-наказателната му отговорност по чл. 317, ал. 3 за предоставяне на невярна информация в справка по чл. 294, ал. 1 КЗ, която дружеството не е било задължено да представи.

Предвид изложеното, атакуваното решение на първоинстанционния съд е правилно по резултата си и следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 15.06.2012 г., постановено по н.а.х.д. № 22169/2011 г. от СРС, НК – 20-ти състав

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ